

Discurs de la presa de possessió del president de la Diputació de Girona, Jaume Torramadé i Ribas

15 de juliol de 2011

En primer lloc, vull agrair a tots vostès la seva presència en aquest acte; és un honor per mi i per tots els diputats i diputades que avui vostès vulguin compartir aquesta sessió de començament d'un nou mandat. Ho és en l'àmbit personal, però també, i cal no oblidar-ho, ho és, fonamentalment i per sobre de tot, com a mostra de respecte i estima a la institució. Per aquest motiu, els ho agraeixo encara amb més èmfasi.

Vostès saben bé que formo part d'un partit polític en què el personalisme comunitari, la justícia inspirada en la doctrina social de l'església i el principi de subsidiarietat són elements troncats. Doncs precisament considero que són els elements clau en què cal arrelar l'actuació política dels propers anys: primer, les persones, que entenen que formen part d'una comunitat que comparteix anhels, una vocació de futur i un horitzó comú; la justícia social —que no s'ha de confondre amb la caritat— com a brúixola de navegació, i la proximitat en la presa de decisions amb els qui en són finalment destinataris, els quals són els afectats més directes.

Aquesta inspiració no s'enfronta a res ni a ningú, ni té cap desig de ser motiu de controvèrsia; només té ganes de servir el conjunt dels ajuntaments i, finalment, les persones que conformen els municipis de la demarcació de Girona. Tampoc té cap ganes d'imposar-se ni de fer prevaler un criteri per sobre d'altres; és senzillament una proposta que deixo avui sobre la taula i no podia defugir en un acte com el d'avui.

Agraeixo també sincerament, i amb la responsabilitat que espero saber correspondre, el suport que han expressat tots vostès amb el seu vot. Acabo aquest capítol d'agraïments fent referència al meu partit i a la federació de CiU per la confiança que em fan, i a la meua família per fer-me costat en una vocació que reparteix, i no de manera equitativa, la majoria de vegades, alegries i maldecaps.

Comencem un mandat que, tal com han dit tots els portaveus que m'han precedit, de segur que no serà gens fàcil. La situació econòmica i social del país, dels ajuntaments i del conjunt de la ciutadania és com a mínim força reocupant. Aquesta institució no resta aliena als problemes reals que la nostra societat està patint. En forma part i, lògicament, en pateix les conseqüències, però també té la capacitat de donar solucions i l'obligació de buscar-les. La nova Diputació té uns reptes heretats que no pot obviar: la crisi econòmica i les seves conseqüències, entre les quals l'atur dels nostres conciutadans i la manca de recursos dels ajuntaments; la necessitat de fer un esforç per reequilibrar comarques gironines i el repte d'oferir més serveis des d'aquesta institució a tots els ajuntaments.

Però tots aquests reptes ja els coneixen; són els que sempre hem procurat servir. I considero que des de la Diputació, governada pels uns o els altres,

amb accents diversos, amb matisos potser diferents però amb el mateix esperit des de fa anys, hem procurat ser-hi fidels.

Avui els vull convidar a un nou repte: el de transformar tots plegats —és a dir, entre tots— aquesta Administració. Permeteu-me ser una mica agosarat i demanar-vos, als companys que formeu Govern i també —i amb el mateix nivell i intensitat— als que representeu les altres dues formacions que no sou al Govern, un esforç compartit per demostrar que aquesta és una institució que s'adapta a les necessitats reals i canviants de la nostra societat.

Si alguna cosa té la Diputació —de vegades criticada per alguns— és la possibilitat de reorientar els seus esforços. Tenim uns recursos econòmics concrets i sovint unes obligacions, és cert, menys determinades. Doncs convertim-ho en la virtut de la nostra institució! Aquesta teòrica manca de competències ens permet ser més àgils i adaptar-nos amb més facilitat. Depèn de la voluntat que tinguem tots nosaltres! Aquesta no pot ser una institució rígida; la seva vitalitat —tantes vegades qüestionada— ha de ser demostrada amb les nostres accions i decisions.

Per tot això, els convido, a tots, Govern i no Govern —em resisteixo a dir *oposició*— a fer l'esforç de convertir la Diputació de Girona en un exemple d'institució que respongui amb efectivitat als reptes de futur. En definitiva, els convido a fer un canvi que faci oblidar el concepte que tenen alguns del fet que representem una institució prescindible per passar a ser reconeguts com a l'Administració útil que tots volem que sigui.

Mirin, la Diputació en si mateixa no és res més que una eina, juntament amb els seus organismes autònoms. I una eina que ha donat fruits. Així la veig jo, i així m'agradaria que la consideréssim. Els humans ens caracteritzem per adaptar les eines, transformar-les... Res no és immutable; només cal millorar. Prenguem-nos-ho com el repte i l'obligació d'aquests propers anys i, en concret, d'aquest mandat que avui comença.

No ho podem fer sols, hem de teixir complicitats; les nostres, en primer lloc, però n'hem de teixir més. Primerament, amb tot el món local i, especialment, els ajuntaments. Però també de bracet amb associacions, ONL i amb el món empresarial. I si ens omplim la boca dient que els emprenedors són els que han de crear llocs de treball —afirmació que comparteixo—, ajudem-los des de la promoció econòmica, no els deixem sols! Si els eixos de comunicació són bàsics per al transport, el turisme i les mercaderies, i per augmentar la competitivitat de les empreses —les quals són les que han de proporcionar llocs de treball— apostem, mani qui mani a Madrid, perquè la vergonya de l'A-2, el nostre aeroport, la xarxa ferroviària i els ports tinguin el nivell que mereix un país del segle XXI amb una clara vocació europea.

Si creiem en la sostenibilitat —i aquest és un concepte no només mediambiental—, siguem els primers a construir un discurs potent que no permeti ciutadans de primera o de segona en funció del lloc on viuen de les nostres comarques.

Aquestes només són propostes a tall d'exemple; tal com ha dit el portaveu del meu grup, estem disposats a escoltar i a posar en pràctica totes aquelles bones idees que des de la mateixa institució i, sobretot, des d'organitzacions i associacions compromeses amb el territori, ens arribin. Estarem amatents a les seves propostes. Obrim la Diputació a tothom! No ens ha de fer por; tot al contrari. Ens enriquirà a tots plegats i aconseguirem ser més útils per al conjunt de pobles i ciutadans.

Aquest és el tret de sortida. Podem fer el de sempre —que, dit de passada, no ha estat gens malament—, però també podem fer quelcom més en aquest nou mandat. No és fàcil quan els recursos baixen, però és el compromís que volem adoptar davant de tots vostès. No sé durant quant de temps perduraran les diputacions, no està a les nostres mans, però el que fem i allò a què ens dediquem sí que depèn de nosaltres. Un cop més, moltes gràcies per la seva presència en aquest acte.